

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : πῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται : Ἄδεται δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερ.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδεται δρ. 7—Χρυσῶδεται δρ. 10.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται : Ἄδεται δρ. 8—Χρυσῶδεται δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου

510. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτόν μου, ὦ λύτα,
Ἔ' όλα τὰ ζωὰ κύπτα.
Τὸ δεύτερον διὰ τῆς ἀφῆ;
Προσπάθησε νὰ αἰσιανθῆς.
Τὰ δύο μαζί ὄρασις ἴσα.
Ποῦ δὲ τὴν εὐρῆς μιὰ χαρὰ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελευθέρῃ Κερκυραϊκῇ **511. Αναγραμματισμός**
Στὰ δένδρα ζήτησε με
Κ' εἰς μερικὰ φυτά.
Ἀναγραμματίστὸς με,
Νὰ ἴδῃς ἐξαφηνικά
Ἄγριμι μὲ μεγάλα
Δόντια καὶ μυτερά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ράκου.

512. Αἴνιγμα
Στοιχεῖα ἔχω τέσσαρα
Ὅμοια τὰ δύο μου ἀκρινά
Ὡ; καὶ τὰ δύο μεσητὰ.
Ἐπιήκουα στὸν Κεῖσαρα
Κ' ἔμουν γυνὴ θεασαδῆς.
Ἀποθανοῦσα γράφα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικῆς Καρδίας **513. Γωνία**
+ * * * = Τόπος οὐσκιος
* + * * * = Πηγὸν θαλάσσιον
* * + * * = Ὑψῶμα γῆς.
* + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ * * * * = Προφήτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελεῖσιν εὐόδους φυτῶν, λαμβανόμενον ὡς σύμβολον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα **514. Τρίγωνον**
* * * * * = Μέσον μεταφοράς.
* * * * * = Ὅμιλος πολῦ.
* * * * * = Ἀνωτανομία.
* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Ἀνωτανομία.
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθετὸς τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος Ἄλβα

515. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
— Ἐνέην, Φενή, Μαρία... δότε μου λίγο, ἂν ἔχετε, γιατί μου τελειώσε.
— Μὰ τί πρόγμα, μαϊμαδιά;...
— Σὲ, τὸ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Κομανοῦ

516-520 Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος; ἐλάττη; τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ποῦς, ἄρωμα, λευκὸν, λαός, βίος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

521. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κίτθων ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσσίας:
1. Πόλις τῆς Γαλλίας. 2. Ποταμὸς μεγάλος. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. Ἄγριον ζῷον. 5. Πέλαγος τῆς Εὐρώπης. 6. Μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππῶος τοῦ Θανάτου

522. Φωνηεντόλιπον
δμρρρ-ν-μ-λλν- * -κλς-κκς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

523. Γεῖφος

11111
Τίς; $\frac{P}{h} \frac{1}{1} \frac{P}{1} \frac{R}{x}$ ἢ 10 ρ Π γλυσκ' 1
11111

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 25 καὶ 26

309. Μοσγάρων (Μόσχα, Ρίον).—310. Ἄρα (ἄτ Ρᾶ).—311. Ἄρκτος; ἄρκτος.—312. Πύργος-κύρ.

313. ΝΕΣΤΟΣ 314—318. Διὰ τοῦ Ν: **ΟΔΕΡΟΣ** Τόνος; φόνος, Ἰούλιος; **ΥΠΕΡΟΣ** ἤμα. Ἄνος. — 319. **ΒΟΔΕΝΑ** ἈΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ (ρά-**ΑΝΔΕΙΣ** χις, Χαρίλαος, Ἰρις, Ὀδὸς **ΑΦΡΙΚΗ** γι, λάρος, γορῆς, Σα-
χάρα.)—320. **ΤΙΠΟΣ** (Τυρός, Ἀμνη, φυτὸν, Ρᾶδος, Πάρις).—321. Μία χελιδὼν δὲν φέσει τὴν ἀνοιξιν.—322. Παῖδος ὁ φιλομόνοος εἶνε ὁ ὑψηλὸς συνάδελφος μᾶς. (Π ἀλλὸς ὀφείλω. μ οὐς ὡς ἢ νὸ ἢ φύλλος σὺν - ἀδ ἔλ φ - ος μ' ἄς.)

323. Ζαχαρίας (ζάχαρι, ἄς).—324. Ὀδισ-
σῆς.—325. Πάτμος-ἀτμός.
326. **ΓΑΤΑ** (εἶδα ΤΑ Γαταῖα...)
ΑΛΑΣ (ΣΑΛΑ...)
ΤΑΦΗ (Ἡ ΦΑΤῆ...)
ΑΣΗΡ (ἄΡΗΣ Ἄλλοτ...)

327. **Τ Α Σ 328. Ἡ Διάπλασις**
Ι Α Ο εἶνε τὸ ὠραιότερον
Β Χ Λ περιοδικόν. (Ἡ ἀνά-
Ι Α Π Ε Τ Ο Σ γνωσία ἀριστερόθεν,
Ψ Ε Ρ ἐκ πῶν κάτω, ἐλικο-
Υ Ι Ι εἰδῶς.)—329—333.
Κ Σ Σ Διὰ τοῦ Ο: Ὀλόρ-

τον. Βόσπορος, Κολοσσός, Δομοκός, πόμο-
ρος. 334. **ΗΡΑΚΛΗΣ** (Ἡμρος, Ρυπαρὸς, Ἄνοστος, Κέρδος, Λαυδάνος, Ἡτκ, Στενός).
—335. Μηνεὶν συμφορὰν ὀνειδίσεις, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀράτων.—336. Ὅρα τὸ μέλλον (Ὅρα - το με ἴον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—159]

Ἀντάλασσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ἄλας καὶ ἄλγους. Φιλότης Ἑλλάς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Τῶν ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ
δύων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἀγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γ. Γιαννουλάκουλος, Ἀντιγόνη Φραγκέτη, Εὐθύνη Γ. Μενιδιάτου, Κ. Α. Θεόδωρος, Α. Γ. Παπαδοπούλου, Ἐμ. Κ. Βαρθολομαῆς, Ἀσπασία Α. Πυλαρινῶ, Α. Α. Τζιλάκης, Θ. Ρουσόπουλος, Ὀλγα Χιδήφογλου, Φιλελεύθερο Προσφυγίαν, Ἐστ. Γ. Καρδαράς, Ἰωάννα Θ. Μπάρα, Χ. Α. Χριστοφίδης, Τίμβρος τοῦ Μαρθάδου, Ἐστ. Κ. Μητσόπουλος, Δ. Ε. Μανωλαίμης, Π. Σ. Χατζανδρέου, Π. Ι. Μήλιος, Ν. Ι. Σωφάνης, Γερμανοπάσι, Ε. Χάρτιμαν, Γ. Ὀλσον, Α. Φοιντεμαν, Χ. Βάνερ, Ρ. Βαρθολομαῆς, Χ. Χριστιάνσον, Ρ. Χριστιάνσον, Π. Βάλτερ, Φ. Χάρτελ, Ν. Γ. Πόδος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατόης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσὴ Καρδιά.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ἀθηνά Α. Λαγγοῦση.
ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργακόπουλος, Εὐάγ. Σκουταρόπουλος.

ΔΑΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἄντ' Ἰερώνυμος.
ΒΟΛΟΥ: Α. Ε. Καρυοδάκης, Β. Γ. Ρουσσός.
ΙΘΑΚΗΣ: Ι. Α. Φερεντίνος, Καλλιόπη Α. Φερεντίνου, Μαρίκα Α. Φερεντίνου, Κέκα Α. Παύλη, Σπ. Γ. Φερεντίνος, Μαρίκα Γ. Φερεντίνου, ἸΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λουῖζα Κορίνα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Θεοδοσίου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κ. Δ. Μαργίνης, Ἄλ. Σ. Λόσης, Δ. Γ. Δουλάς, Λίτσα Γ. Δουλά, Ὁρσίον Εὐελτάκι, Γαλάτσια Α. Κυρούτσου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλιῶ.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σπ. Π. Λαμασπηγός, Π. Α. Νίτης, Χρυσούλα Α. Νίτη, Μία χωρίς ὀνομασίαν, Ν. Π. Κατσούλης, Κ. Π. Τραβέλλας, Εὐμύνη Α. Ἀναστασιῶ.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Ἐλένη Τσομαρίκη, Γ. Νεάρχος.
ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ: Μαργαρίτα Κλάδα, Ο. Κ. Πυλαρινός.

ΛΙΜΝΗΣ: Γε. Α. Λαζαρίδης, Μάρθα Α. Λαζαρίδου, **ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ:** Χ. Λαμπιέρης, Ἦρος τῆς Κλεισῶνης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοκοπούλης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Θ. Γ. Γεωργακόπουλος, Ι. Β. Φιλιπόπουλος, Ε. Κ. Ζαρκόκοτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Δ. Κ. Φαφός, Π. Σ. Καρμαλῆς.
ΠΕΡΑΙΩΣ: Α. Π. Μαστρογιάννης, Ι. Κ. Καρανδινός, Η. Α. Παπαλέξας, Σ. Π. Παπαῆς, Γ. Β. Παπαῆς, Π. Θ. Τροπακούρας, Σ. Β. Βαλοσαμίδης, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Ν. Μπόρ, Δ. Μαστρογιάννης, Ρούλα Κ. Ἀληφρέτη.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Π. Πετρόπουλος, Τάνης Πετρούτσος.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχελιδάκης.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Β. Ν. Γεωργακόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Δάρας, Α. Ε. Δάρας, Εὐ. Π. Ἀγγελίδης, Ι. Η. Κουλουκουνητῆς, Δ. Κοψῆ, Ὁρτενσία, Ν. Παναγιωτάκουλος, Α. Παναγιωτοπούλου, Ἀθηνά Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Ε. Καρούνης, Ἀκτῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀρτεμῖς Μ. Κακαρά, Ι. Κατινίσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΜ. ΜΑΝΩΛΑΙΜΗΣ** ἐν Ἀθήναις, **ΠΟΠΗ Γ. ΚΑΛΑΙΡΗ** ἐν Κορίνθῳ, **ΕΛΕΝΗ ΤΣΟΥΜΑΚΗ** ἐν Αεωνίδῳ, καὶ **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΛ. ΔΑΡΑΣ** ἐν Σύρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Εἶδατε λοιπόν;... Ἀφοῦ τὴν κά-

θατε καὶ σεῖς ποῦ τὸ ξέρατε, φαντασθῆτε

ἕνας ἄλλος!... Ἐπιτυχία πρώ-

της τάξεως!... Ὀρίαντος!... Χειροκροτήτε λοιπόν!

Μόλις καὶ μετὰ βίας συ-

νήλθε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ὁ

Βραζιλιανός.

— Δὲν εἶσαι πεθαμένος,

ἐπιθύρισε πολὺ καλά. Ἄλλα

πῶς τὰ χέρια σου εἶνε ἔτσι

κρύα;

— Εἶνε ἕνα τροῦκ, ἕνα

θαυμάσιο τέχνασμα, ποῦ μοῦ

τὸ ἔμαθε ὁ δασκάλός μου ὁ

Καντινιῶ. Κυττάξτε ἔδω!

Καὶ λέγων αὐτὰ, ὁ μικρὸς

ἠθοποιὸς ἐσήκωσε τὸ μανίκι

τοῦ ποικαμίσου τοῦ κ' εἶδειζε

κάτι ταινίης ἀπὸ καουτσούκ,

τυλιγμένες σφιχτὰ, πολὺ σφι-

κτὰ, στὸ μπράτσο του.

— Στὴ χειρουργικὴ, ἐξήγησε

ὁ Παρέξ, λέγονται ἀπίδεςμοι

τοῦ Ἐσμάρκ». Ἐμποδίζου

τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος

στὰ ἄκρα, κ' ἔτσι δίνουσι ἕνα

χέρι καὶ ἕνα πόδι ὅψι παν-

τελῶς πτωματικῆ. Ὅσο γὰρ

τὸ πρόσωπο, τὸ ραντίζουμε μὲ

φεκαστήρα ἀπὸ χλωροφό-

χον ἐθῆλιον, ποῦ γὰρ λίγες

στιγμῆς τὸ παγώνει. Ἐτσι θὰ

γελασθῇ ὁ κ. Ἀγκλάς, ἀνθε-

λήση νάγρηξεν τὰ χέρια ἢ τὸ

πρόσωπο τοῦ ψευτονεκροῦ.

Ὁ κτηματίας ἦταν τώρα

καταγοητευμένος μ' ὅλην αὐτὴν

τὴν σκηνοθεσίαν, ποῦ τὸν ἐγέλασε

καὶ τὸν ἴδιο κ' ἐνῶ συνεχαι-

ρετο τὸν ἠθοποιὸ καὶ τὸν γιατρό,

ἕνας ὑπὲρ τῆς ἑσθασε τρέχων.

Ἦταν ἐκεῖνος ποῦ τὸν εἶχαν βάλῃ

νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ ψηλότερον μέρος τῆς

στεγῆς, καὶ ἤρχετο νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ,

ὅτι ἕνα αυτοκίνητο, ἀπὸ τὸ Ρίο, εἶχε

μπεῖν ἐντὶν ιδιωτικῷ δρόμῳ, ποῦ ὠδηγοῦσε

στὸ Ψυχιατρεῖο.

— Αὐτὸς εἶπε! εἶπε ὁ γιατρός.

— Γρήγορα! γρήγορα! ἐφάναξε ὁ

Ἑρρίκος. Μόλις προσέθανε νὰ κάμω τὴν

ἀλλαγὴν μου!...

Κ' ἐπρόσθεσε, μὲ τὸ φαίδρο πάντα

ὑπὸς ἐνὸς Γαβροῖα:

— Ἀρχίζουμε!... Ἐμπρός!... Στὴ

σκηναῖοποιος ἔχει μέρος στὴν πρώτη

πράξιν!

Ἄμεσῶς ὁ γιατρός ξανάβαλε τοὺς ἐπι-

δέτμους στὰ μπράτσα τοῦ παι-

διοῦ. Συγχρόνως ὁ Ἀλβαράδο,

θέλων νὰ παρευρεθῇ στὴν κω-

μωδία καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν τρο-

μερὸν κακοῦργο, ἐφόρεσε γρή-

γορα τὴν ἀσπρὴ μπλοῦζα ἐνὸς

νοσοκόμου.

— Ἐτσι! ἔλεγε, προτείνων

ἀπειλητικὰ τοὺς τεράστιους

γρόθους τοῦ (*) κ' ἂν κατὰ

τύχην, ἐ φίλος καταλάβῃ τὴν

καταραγιά, θὰ εἶμαι παρών,

γιὰ νὰ... τοῦ τὴν ἐξηγήσω!

Καὶ καθαρότατα μάλιστα!

Ἐνα κρυδόνισμα, στὸ διά-

δρομο, εἰδοποίησε τὸν γιατρό,

ὅτι τὸ αυτοκίνητο ποῦ εἶχε

ἰδῆ ὁ σκοπός, σταμάτησε μπρο-

στα ἐπὶν καγγελοῦρα.

Ὁ ψευδο-θωροφῆς ἔλαβε

τῆς ἀναγκαῖες ὁδηγίης, ἐνῶ

ἐπάνω ἀποτελεῖσιν γρήγορα

τῆς εἰτοιμασίας των.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξαπλώθηκε

πάλιν στὸ κρεβάτι. Ὁ γιατρός

ἐπῆρε ἀπὸ ἕνα ἐρμάρι ἕνα ἐρ-

γαλεῖο καὶ ξαναπάγωσε τὸ

πρόσωπο, τὰ χέρια καὶ τὰ πό-

δια τοῦ ψευτο-νεκροῦ μὲ χλω-

ροῦχο ἐθῆλιο. Κ' ἀφοῦ ἐρρίξε

ἕνα βλέμμα ὀλογυρα, γὰρ νὰ

βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐξέχασε τίπο-

τα, ἐπῆγε στὸ γρασεῖο ποῦ, κα-

θῶς εἶπαμε, ἦταν στὸν ἴδιο διά-

δρομο, λίγες πόρτες παρακάτω.

Ἦστερ ἀπὸ πέντε λεπτά,

μπήκε ἐκεῖ-μέσα ὁ Ἀγκλάς

καὶ ἡ Πεπίτα.

*Ἐλεύθερος!.. ἦταν ἐλεύθερος! (Σελ. 327, στ

Χαιρετίσθηκαν ψυχρά κι' άλλαξαν βιαστικά λίγα λόγια.

— Τελείωσε; ρώτησε ο Άγκλας.

— Μάλιστα, αποκρίθηκε ο γιατρός Περές, καθώς σ'αξ έγραφα...

— Έχετε το πιστοποιητικό του θανάτου του; τον έκοψε άμέσως ο κακούργος.

— Ορίστε, κύριε συνάδελφε!

Και ο γιατρός παρουσίασε ένα ψεύτικο πιστοποιητικό, που τ'ό είχε κάνει ο ίδιος, σαν άνθρωπος συνειδητός σε τέτοιου είδους δουλειές. Είχε την υπογραφή κάποιου γιατρού κ' επιστοποίησε, ότι «την 8' Αυγούστου 1913, ο Έρρίκος Σομά ή Δαλλινό, υποδηματοστιλθωτής εις τ'ό Ριον-Ιανέρον, απέβιασεν εις τ'ό Ψυχιατρείον του ιατρού Περές, μετά εξαμήνουθεραπείαν, συνεπεία γενικής παραλύσεως».

Ο Άγκλας εδιάβασε καλά τ'ό έγγραφο, τ'ό βρήκε «έν τάξει», τ'ό ξανάδωσε στον γιατρό κ' έπειτα ρώτησε:

— Μπορώ να ιδ'ω τον νεκρό;

— Βεβαίως, αποκρίθηκε ο γιατρός.

Καθώς μού τηλεγραφήσατε, περίμενα να έλθετε, για να τον βάλω στο φέρετρο.

Κ' εξακίνησαν για τον νεκρικό θάλαμο.

Στ'ό κατώφλι, μ'όλη του την αναισθησία, ο Άγκλας δ'ε μπόρεσε να συγκρατήσει κάποια συγκίνηση, βλέπων στ'ό κρεβάτι εκείνο, τ'ό άψυχο σώμα του παιδιού, που έραντάζετο ότι σκοτώθηκε απ' αυτόν.

Να π'ός ή κλοπή τον έφερε στ'ή δολοφονία!

Αυτή ή σκέψις πέρασε από τ'ό νοΐ του σαν άστραπή, αλλά γρήγορα τήν εδίωξε και, χωρίς καμμία πλέον τύφι, μ'ε σταθερό βήμα, προωχ'όσε μέσα.

Ο Άλβαράδο και ο άλλος νοσοκόμος παραμέρισαν για να του κάμουν τόπον. Με τήν άκρη του ματιού, ο κτηματίας εκύτταζε προσεκτικά τον κακούργο, τον ανάξιο άδελφό τ'ης αγαπημένης του Κολέττας.

Άλλά ο Άγκλας, αφού κύτταξε μιά στιγμή τ'ό πρόσωπο του Έρρίκου, λίγο έλειψε να όπισθασωρήσει. Μιά μεγάλη προσπάθεια τον έκράτησε. Και προσποιούμενος όσο μπορούσε συμπάθεια και λύπη για τ'ό νεκρό, έπιασε τ'ό χέρι του, όπως πρό μισής ώρας κ' ο Άλβαράδο.

Τ'ό ίδιο φαινόμενο παρουσιάσθηκε. Ο κακούργος, με φρίκη, άφισε τ'ό παγωμένο εκείνο χέρι, που ξανάπεσε στ'ό

σεντόνι σαν άψυχο ξύλο, και χλωμός σαν πτώμα κ' αυτός, έπνευσε να βγ'ή από τήν καμαρούλα.

Μόλις ο κρότος των βημάτων του σβύσθηκε στον διάδρομο, ο Έρρίκος πετάχθηκε όρθιος με μιά κραυγή χαράς.

«Η ύποστήριξις του θείου μου είνε εξασφαλισμένη.» (Σελ. 326, στ. γ.)

— Ούφ! πάει κ' αυτό! είπα στον Άλβαράδο. Κόντεφα να σκάσω που κρατήσα τήν αναπνοή μου τόση ώρα, και από τ'ό μούδιασμα, δ'εν αισθάνομαι ούτε χέρια ούτε πόδια.

Εν'ό ψευτόνεκρος συγμιλοΐσε έτσι με τον κτηματία, ο Άγκλας, ή Πεπίτα και ο διευθυντής, κλεισμένοι στ'ό γραφείο, άποτελειώναν τήν «κύβησι τους».

— Γιατρέ, έλεγε ο Άγκλας με φωνή που έτρεψε ακόμη λίγο από τήν συγκίνηση: «κάματε τ'ό χρέος σας, κάνω κ' εγώ τ'ό δικό μου. Ίδου δ,τι σ'ας υποσχέθηκε εκ μέρους μου ή δεσποινίς Πεπίτα.

Και λέγων αυτά, άφισε στ'ό τραπέζι ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα. Ο

«Αγτίο, γιατρέ μου!.. (Σελ. 327, στ. α.)

Περές τ'α πήρε άπαθ'ός και τ'α μέτρησε.

— Πολύ καλά, είπα, σ'ας ευχαριστώ. Όμως... δ'εν θά'γω καμμία ένδ'όχλησι από τήν άστυνομία; Δ'εν είν' έτσι;

— Έννοια σας, αποκρίθηκε ή Πεπίτα. Η ύποστήριξις του θείου μου είνε εξασφαλισμένη. Τότε ο Άγκλας έσηκώθη.

— Με συγχωρείτε, έψιθύρισε, αλλά είμαι βιαστικός.

— Έλευθερα, αποκρίθηκε ο γιατρός: κ' εγώ δ'εν σ'ας κρατ'ω. Χωρίσθηκαν στήν πόρτα του γραφείου. Άλλά τήν στιγμή που ο Άγκλας και ή Πεπίτα έβασαν στή σκάλα, αναγκάσθηκαν να παραμερίσουν, για να περάσουν δυο μαύροι, που κρατούσαν ένα φέρετρο.

Ο Άλβαράδο είχε προετοιμάση και τ'ό μικρό αυτό θεατρικό κόλλο, για τ'ό τέλος.

Ο Άγκλας έβγαλε τ'ό καπέλλο του και σταυροκόπηθηκε.

Πού να φαντασθ'ή ότι τ'ό πένθιμο εκείνο κιβώτιο δ'εν είχε μέσα παρά ένα σακχι άμμο, που θ'α τ'ό άδειάζαν στον κήπο!..

Κατέθηκε ύστερα με τήν Πεπίτα και μπήκε μαζί της στ'ό αυτοκίνητο που τ'ους περίμενε.

— Ούφ! έκαμε τότε κ' αυτός σαν τον Έρρίκο. Αυτή τ'ή φορά ήσύχασα για πάντα.

— Είπατε ευχαριστημένος από μένα, αγαπητέ μου αρραβωνιαστικέ; τον ρώτησε ή άνεψιά του γερούσιαστ'ό με νάζι.

— Ναι, ναι! είπα ο κακούργος.

— Λοιπόν;... πότε οι γάμοι μας;

Ο Άγκλας αποκρίθηκε με τ'ό συνειθισμένο του άόριστο νεύμα και τ'ό αυτοκίνητο έφυγε με μεγάλη ταχύτητα, για να μεταφέρ'ή στ'ό Ρίο τ'ους παράξενους αυτούς αρραβωνιασμένους.

Στ'ό Ψυχιατρείο του Περές, μετά τήν αναχώρησι του Άγκλας, έγεινε τ'ό Άνάστα ο Θεός.

Η Κολέττα, που τήν κρατούσαν κρυμμένη τόση ώρα στον κήπο με τον Αντρικέζ, χοροπηδ'όσε τώρα σαν τρελλή κ' έσπρωχνε όποιον εύρισκε μπροστά της. Τ'ης είπαν ότι τελείωσαν όλα και θάφευγαν σ'ε λίγο, μαζί με τον Έρρίκο. Τί χαρά!

Για να ίκωνοποιηση τήν άκράτητη άνυπομονησία τ'ης θετις του κόρης, ο κα-

λ'ος Βραζιλιανός αποφάσισε να φύγουν από τ'ή Λευκή Οικία πρώτα οι τρεις: ή Κολέττα αυτός και ο Έρρίκος. Θ'α πήγαιναν πεζή, σιγά-σιγά, ως τον πλησιέστερον σταθμό του μικρού σιδηροδρόμου τ'ης Πετροπόλεως. Οι μαύροι θ'α έφευγαν ύστερα και θ'α τ'ους άντάμωναν στ'ό Ξενόδοχείο Όθενίντα, στ'ό Ρίο, όταν ο διευθυντής του Ψυχιατρείου θ'α εύρισκε μερικούς υπηρέτες, για νάντικαταστήση εκείνους που είχε διώξη.

Τήν στιγμή που ο γιατρός Περές άποχαιροετόσε—αρκετά ψυχρά, έννοείται—τον Έρρίκο, ο μικρός Γαβριάς φαιδρότατος, τ'ού είπα:

— Αγτίο, γιατρέ μου!.. Έννοια σας και δ'εν σ'ας κρατ'ω καμία, αφού τ'ό επάγγελμά σας, καθώς φαίνεται, είνε να φυλακίζετε τ'ους ανθρώπους και να τ'ους κάνετε ντούς. Ελπίζω ότι... δ'εν

ένα καλό μάθημα 'ς αυτόν τ'έν παλάνθρωπο, κοροιδέψουν τον άλλο, κ' έλ' αυτά χωρίς να ξεδεψόμεν λεπτό!

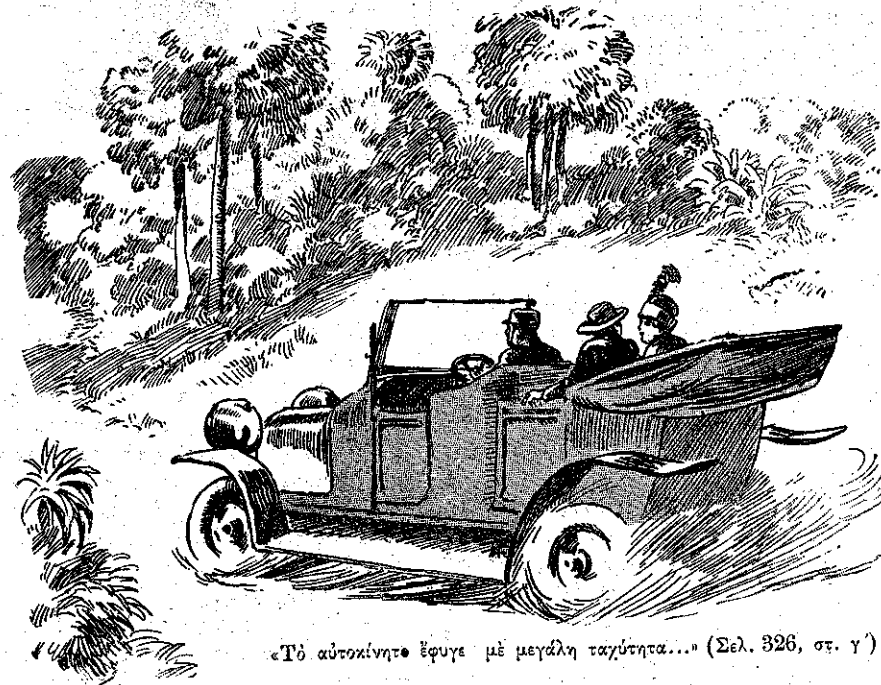
Έτσι γελαστοί έπέρασαν τήν διπλή καγγελοπορία του Ψυχιατρείου, αλλά τήν επίσημη εκείνη στιγμή, ο Έρρίκος δ'εν μπόρεσε να κρατήση ένα ξεφωνητό χαρ'ος παιδικής.

Έμπρός του απλώνετο ένας δρόμος λευκός, ήλιοπλημμυρισμένος, με φοίνικες δεξιά κ' άριστερα, που κουνούσαν τ'α κλαδιά τους επάνω από τ'ο κεφάλι του, στον γαλάζιον ουρανό.

Μιά άπέραντη εύτυχία έφούσκωσε τ'α στήθη του.

Έλευθερος!... ήταν έλευθερος!..

Είνε αλήθεια τώρα, ότι ήταν και νεκρός. Άλλά μόνο για τον Άγκλας... Κ' έστήριξε τ'ό μικρό του χέρι στ'ό μεγάλο, τ'ό δυνατό και τ'ό τίμιο χέρι εκεί-

«Τ'ό αυτοκίνητο έφυγε με μεγάλη ταχύτητα...» (Σελ. 326, στ. γ)

θα λάβω τήν ευχαρίστησι να σ'ας ξαναϊδ'ω!

Κ' ο Άλβαράδο καταδέχθηκε να χαιρετήση τον γιατρό με χειραψία, αλλά τότε εκείνος, με μεγάλη αξιοπρέπεια, τ'ού έβαλε στ'ό χέρι ένα φάκελλο.

— Τ' είν' αυτό: ρώτησε εκπληκτος ο κτηματίας.

— Η δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα που μ'ού έδωσε ο Άγκλας για τ'όν φόνο του παιδιού, αποκρίθηκε ήσυχα ο Περές. Δ'εν είνε δικές μου, αφού τ'ο παιδί ζ'ή και αφού μ'ού δώσατε σεις ένα τ'οκ με τ'ό ίδιο ποσό, για να μ'ην τ'ό σκοτώσω. Λοιπόν σ'ας επιστρέφω αυτά τ'α χράματα.

Ο Βραζιλιανός έτσέπωσε τον φάκελλο, γελών με τήν άπρόοπτη εύσυνειδησία ενός ανθρώπου άνυπειδ'ήτου.

— Θαυμάσια! είπα ύστερα στ'α παιδιά. Έλευθερώσαμε τον Έρρίκο, δώταμε

νου, που θ'α τον βοηθ'όσε να υπερασπισθ'ή τήν τιμή και τήν ζωή του φυλακισμένου πατέρα του.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Κακό συναπάντημα

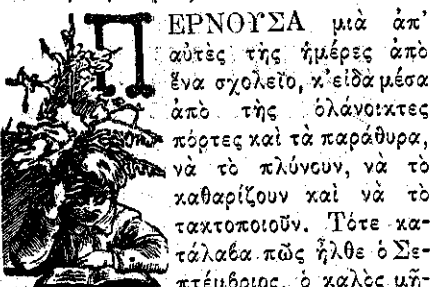
Στ'ό μεγάλο Ξενόδοχείο του Ρίου, ο Έρρίκος από κάμποσε ημέρες, κατοικ'όσε 'ς ένα ώρατο δωμάτιο, που τ'ού είχε πιάση ο υποχρεωτικός Άλβαράδο κοντά στ'ό δικό του.

Ο μικρός μας φίλος είχε π'ή στον ευεργέτη του, τήν ημέρα που έλευθερώθηκε από τ'ή φυλακή του, ότι θ'α τον έφινε, γιατί δ'εν ήθελε να τον βαρύνη περισσότερο. Ο κτηματίας όμως τ'όν άποπήρε.

— Θαυμάσια! είπα ύστερα στ'α παιδιά. Έλευθερώσαμε τον Έρρίκο, δώταμε

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Αγαπητοί μου,

Π ΕΡΝΟΥΣΑ μιά απ' αυτές τ'ης ημέρες από ένα σχολείο, κ' είδα μέσα από τ'ης δάλοικτες πόρτες και τ'α παράθυρα, να τ'ό πλύνουν, να τ'ο καθαρίζουν και να τ'ο τακτοποιούν. Τότε κατάλαβα π'ός ήλθε ο Σεπτέμβριος, ο καλός μήνας που άνοίγει τ'α σχολεία κ' άνακουρίζει τ'α παιδιά από τήν άργία τ'όσων μηνών με τήν εύλογημένη έργασία... Τί καλός μήνας, αλήθεια! Όλους μ'ας ξεκουράζει, δλους μ'ας δυναμώνει, όλους μ'ας χαροποιεί. Η έννευριστικ'ες ζέστες του καλοκαιριού τελειώνουν μ' αυτόν κ' αρχίζουν ή ευχάριστες δροσιές του φθινοπώρου. Μπορεί κανείς κ' έργάζεται τώρα! Η έργασία, που πάντα είνε γλυκειά, μ'ας φαίνεται ακόμη γλυκυάτερη, γιατί ή πολυκαιρινή καταναγκαστική άργία μ'ας τ'ην έχει κ'άνη επίθυμητή.

Τί καλός, τί χρυσός μήνας ο Σεπτέμβριος! Του άξιζε, αλήθεια, ναρχίξη αυτός τ'όν χρόνο, όπως άλλη φορά, τ'όν παλ'ό καιρό. Δ'εν ξέρω όμως γιατί αυτή τήν τιμή τ'ού τ'ην πήρε ο Ίανουάριος. Με ποιά δικαίωμα; Τί εξαίρετικό συμβαίνει τ'όν Ίανουάριο, τί αρχίζει ειπραγματικώς μ' αυτόν; Τίποτα! Συνέχεια τ'ό χειμώνα, εξακολούθησις τ'ης έποχής και τ'ης ζωής που άνοίξε ο Σεπτέμβριος. Σχολείο, έργασία, γιορτές, κρύο, σκίτι,—όπως τ'όν προηγούμενο Δεκέμβριο, όπως και τ'όν επόμενο Φεβρουάριο. Εν'ό δ' Σεπτέμβριος είνε αληθινά μιά άρχή. Άλλάζει ή ζωή μόλις έλθ'η. Από τήν έξοχη μ'ας γυρίζεσι στήν πόλι, από τ'ό υπαιθρο στή στέγη, από τ'ό καθιστό στήν έργασία, από τ'ης διακοπές στ'ό σχολείο,—από τ'ό καλοκαίρι τελοσπάντων στον χειμώνα. Κάτι ήξεραν λοιπόν οι παλαιοί, που τ'όν έβαλαν επί κεφαλής τ'ων μηνών, πρώτο και καλλίτερο. Κάτι ξέρει κ' ή Έκκλησία, που τ'έν θεωρεί άκμή σαν αρχή τ'ού χρόνου. Ο Ίανουάριος τ'ού πήρε τ'ή θέσι του, χωρίς νά'χη τ'α προσόντα...

Αυτό σημαίνει ότι κ' α τ'ό τυπος μόνο έχει αυτή τ'ή θέση ο μεσαιος μήνας τ'ού χειμώνα. Γιατί κ' α τ'ό ούς ί αν, π'ραγματικώς, αρχίζει τ'όν χρόνο ο πρώτος μήνας τ'ού φθινοπώρου.

Αυτός σ'ας σκουτ'ά και σ'ας ξυπνά και σ'ας ξεκουνά, άμα έλθ'η. Αυτός αλλάζει άπότομα τ'ή ζωή σας. Αυτός σ'ας πηγαινει στ'ό σχολείο. Κάποτε μάλιστα—έδώ σ'ας Αθήνας,—σ'ας πηγαίνει και σ'ε καινούργιο σκίτι. Αυτός, ή αρχή τ'ού χρόνου, ο καλός

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

καί ποθητός Σεπτέμβριος, πού όλα τὰ παιδιά τὸν περιμένουν μὲ λαχτάρα, γιατί ἔχουν βαρεθῆ τῆς διακοπῆς...

Σὰς ἀσκήσεις

ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).

Δὲν τοῦ ἔπειρανε, πραγματικῶς, τὴν «ἀδελφοῦλά» του, τὴν ἀγαπημένη του ἀδελφοῦλα, καί ἴσως διὰ πάντα, τὸ κατηγορημένον πλοῖον, τὸ ἵπποτον, ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὴν ἀκύμαντον θάλασσαν, δὲν διακρίνεται τώρα παρὰ ὡς μικρὸν μαῦρον σημάδι ;..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ὁ Τώνης γίνεται ντόκεντιβ.

Ἐνῶ ἡ θαλαμηγός ἐγάνετο μακρὰν, ὁ Ἰβάν, ὁ Τώνης καί ὁ Ρασκασῆς ἔμειναν πολλὴν ὥραν νὰ τὴν κυττάζουν, καρφωμένοι εἰς τὴν θέσιν των καί μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. (*)

Τὸ πρῶτόν των κίνημα ἦτο, φυσικά, νὰ τρέξουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Σαιν-Μαξιμί. Ἐσκέφθησαν ὁμοῦς κατόπιν, ὅτι ἀπὸ αὐτὸ δὲν θὰ ἐβγαίνει τίποτε. Βεβαίως, ἡ ἀστυνομία θὰ ἐτηλεγραφοῦσεν ἀμέσως παντοῦ, νὰ συλληφθῇ ὁ πρίγκηψ Βόρις ὅπουδήποτε καί ἂν ἀπεβιδάζετο. Ἄλλ' εἶνε ζήτημα ἂν ἡ σύλληψις θὰ ἐπετυγχάνετο. Αὐταὶ αἱ διαταγαὶ δὲν ἐκτελοῦνται πάντοτε μὲ τὸν μεγαλύτερον ζῆλον ἔπειτα καί ὁ πρίγκηψ Βόρις, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, θάπέφευγε τοὺς

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 321.

Ὁ Τώνης τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως: ἦτο ὁ Ξένος μὲ τὸν μανδύαν. (Σελ. 321, στ. 6.)

λιμένας καί θαγκυροβολοῦσεν, ὅπως τὸ ἔκαμεν ἤδη δύο φορές, εἰς κάποιον παράμερον σημεῖον τῆς ακτῆς, ὅπου δὲν θὰ τὸν ἐδλεκε κανένας... Οὕτως ἡ ἄλλως ἐγάνετο, καί ἴσως διαπαντός, ἡ ἐλπίς νὰ ἐπανεύρουν τὴν μικρὰν Ναΐαν...

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ Τώνη, τοῦ ὁποίου τὸ ζῶηρόν καί ἐξυπνὸν πνεῦμα ἀνεμέτρα ὄλας τὰς δυσκολίας, ἀπεφάσισαν νὰ μὴν εἰδοποιήσουν, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, τὴν Ἀστυνομίαν καί προπάντων νὰ μὴν ἀφίσουν τὸν μηχανικὸν Μάριον νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸν ὑπεύθυνον ὡς συνένοχον τοῦ ἀρπαγῆς.

Τούτο ὁ Τώνης ἐκρίνειν ἀπαραίτητον, διὰ νὰ ἠμπορέσουν κατόπιν νὰ παρακολουθήσουν καί νὰ κατασκοπεύσουν ἀνέτως τὸν κατηγορημένον σωφφῆρ.

Ἦτο τῶντι πλέον ἡ βέβαιον, ὅτι ὁ ἄθλιος εἶχε μυστικὴν συνεννόησιν μὲ τὸν πρίγκηπα. Καί τίποτε εὐκολώτερον, ἂν ἔμεινε ἀνύποπτος, νὰ ἐπανεύρουν τὰ ἔχρη τοῦ ἀρπαγῆς διὰ τοῦ συνένοχου του.

Καί τώρα τί θὰ κάμωμε; ἠρώτησεν ὁ Τώνης τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ἀποῦ συναφανήθη ὅτι δὲν θὰ ἔλεγαν εἰς τὸν Μάριον οὔτε λέξιν. Θὰ περάσουμε τὴν νύκτα ἐδῶ, ἢ θὰ γυρίσωμε ἀπόψε στὸ Μόντε-Κάρλο;

Καλλιτέρα νὰ γυρίσωμε, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Ἰβάν. Δὲν μπορῶ νὰ φύω τὸν πρίγκηπα μοναχῶ του... Ὁμοιωθῶ ὁμοῦς, οὐκ δὲν μοῦ ἀρέσει πολὺ καί αὐτὸ τὸ νυκτερινὸ ταξεῖδι, μὲ αὐτοκίνητο πού τ' ὀδηγεῖ τέτοιος παληάνθρωπος.

Τί φοβάσθε; ἐρώναξεν ὁ Τώνης. Μά... δὲν εἶσθε ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, σὰ νὰ βγήκατε νὰ πολεμήσετε ὀλόκληρο στράτευμα λιγιστῶν;

Ἄ ὅσο γι' αὐτὸ, εἶμαι ὀπλισμένος καί καλά! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

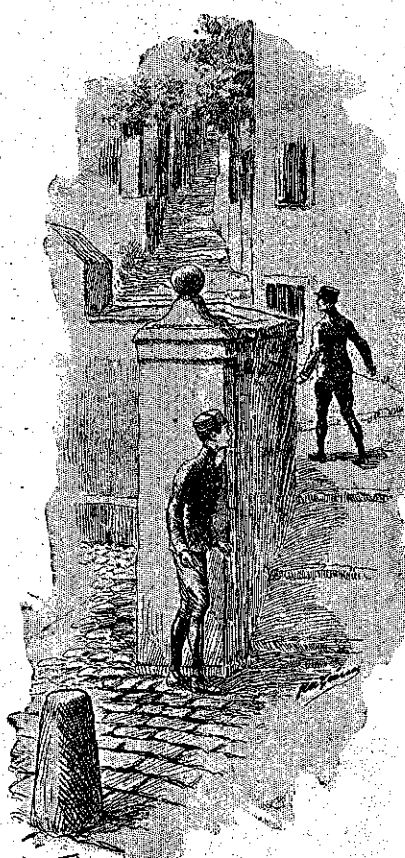
Καί ὡς διὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν βεβαίωσίν του, ἐκτύπησε μὲ τὴν παλάμην τὴν μέσην του, ἀλλὰ τόσο ἀδελφίως, ὥστε κάποιον ἀπὸ τὰ πιστόλια, τοῦ ὁποίου, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἤγγισε τὴν σκανδάλην, ἐπῆρεν ἔξαφνα φωτιά.

Μάννα μου! σκοτώθηκα! βοήθεια! ἐρώναξεν ἔντρομος ὁ Ἰβάν.

Κ' ἐξηπλώθη φαρδύς-πλατύς ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον.

Ὁ Τώνης καί ὁ Ρασκασῆς, συγκινημένοι, ἔτρεξαν πλησίον του. Ἄλλ' ἀμέσως ἐδελχιώθησαν, ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε τρυπήσῃ παρὰ τὸ ὕψωμα τῆς ρεδιγκότας, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ ἐγγίσῃ καθόλου τὸν καλὸν ἄνθρωπον, πού ἦτο μέσα εἰς αὐτήν.

Ἐκοπίασαν ἔν τούτοις πολὺ, ὄχι μόνον διὰ τὸν κάμουν νὰ συνέλθῃ

Ὁ Μάριος εἶχε ἐξέλθῃ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τώνη... (Σελ. 329, στ. γ.)

ἀλλὰ καί διὰ τὸν πείσουν, ὅτι δὲν ἦτο καθόλου πληγωμένος. Διότι ὁ ταλαίπωρος Ἰβάν εἶχε τρηματίσῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἐσήμανεν ἡ τελευταία του ὥρα καί ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ ἐξέπνεε...

Ἐπιτέλους, βλέπων ὅτι τὸ μοῖρατον αὐτὸ ἐβράδυνε, ἀπεφάσισε νὰ σηκωθῇ καί νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἐλάτε, ἀγαπητέ μου κύριε Ἰβάν, δώστε μου ὄλα σας τὰ ρεβόλβερ καί τὰ πιστόλια, τοῦ εἶπεν ὁ Τώνης, κρίνων μὲ τὸ δική του, ὅτι τὰ πυροβόλα ὄπλα εἶνε προπάντων ἐπικίνδυνα δι' ἐκείνους πού τὰ φέρουν, ὅταν εἶνε ἀδέξιοι ὡς ὁ Ἰβάν.

Νά, πάρ' τα! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης, εὐχαριστημένος κατὰ βάθος πού τὰ ἐξεφορτώνετο.

Μόνον, διὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ τὸν ὑπερβολικὸν φόβον πού τὸν ἐκυριεῦσε, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

Ἔτσι θὰ εἶμαι πιδὲ ἐλεύθερος στὰς κινήσεις μου, γιὰ νὰ μὴν θῶ, ἂν τυχὸν μᾶς ἐπιτεθοῦν!

Ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος ἐσέβετο τὸν προϊστάμενόν του, μόλις ἐμειδίασεν εἰς τὸν ἄθλιον αὐτὸν φαμφορονισμόν...

Ἐξεκίνησαν τότε ἀπὸ τὴν ἀτραπὸν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ἐδειπνήσαν καλοῦστικα μὲ φάρια τῆς ὄρας καί μὲ ἄλλα τρόφιμα, πού ἤγγισαν ὁ Ρασκασῆς. Κατόπιν, ὁ Ἰβάν

καί ὁ Τώνης ἐπέστρεψαν εἰς τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον ἐπερίμεναν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, πρὸ τῆς θύρας ἑνὸς πανδοχείου.

Ἐμπρός, Μάριε, δρόμο! ἐρώναξεν ὁ Τώνης, βλέπων τὸν μηχανικόν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς ἕνα τραπέζι κ' ἐπινε καφέ, καπνίζων συγχρόνως καί τὴν πίπαν του, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ἀδιαφοροῦντος διὰ κάθε τί.

Ἐτηκώθη ἐντούτοις ἀμὰ εἶδε τοὺς ταξιδιώτας καί μὲ φωνήν, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόδιδε τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, τοὺς ἠρώτησε:

Λοιπὸν; θὰ πάρετε μαζί σας καί τὸ κοριτσάκι;

Ὁχι! ἀπεκρίθη ὁ Τώνης. Φαντάσου, Μάριε, ὅτι τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού ἐβόλασαμε, εἶδαμε νὰ τὴν ἀρπάξῃ καί νὰ φεύγῃ τρεχάλα ἕνας ἄνθρωπος, πού ἂν καί δὲν τὸν ἐγνωρίσαμε καλά, βεβαίως ὁμοῦς θὰ ἦταν ὁ πρίγκηψ Βόρις.

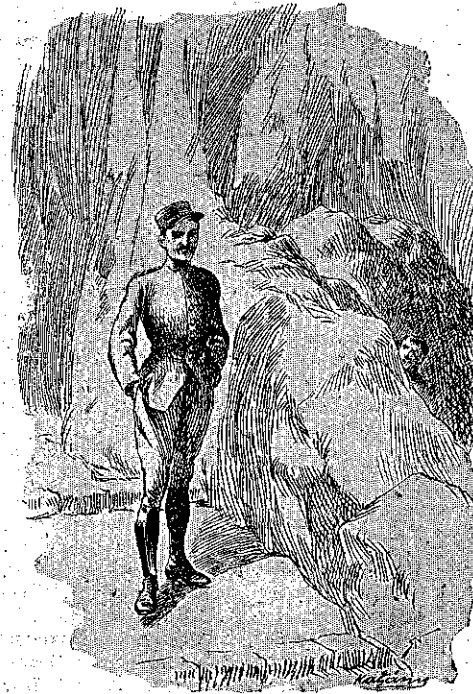
Ὁ πρίγκηψ Βόρις; ἔκαμεν ὁ Μάριος μὲ μεγάλην ἀπάθειαν. Δὲν τὸν γνωρίζω.

Καί ροφήσας τὴν πίπαν του, προσέθεσεν:

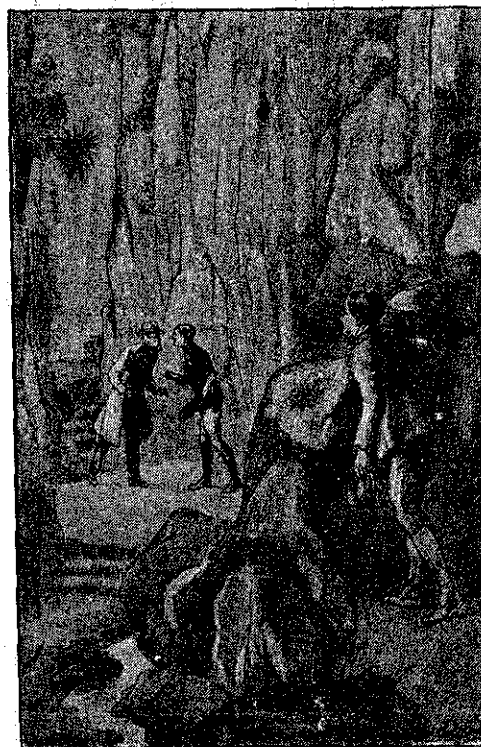
Ἄς εἶνε, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ὀλωσδιόλου σκληρός, ἄκαρδος, γιὰ νὰς πάξῃ ἔτσι ἕνα κοριτσάκι, πού δὲν ἔκαμ' κακὸ σὲ κανένα!

Ἄληθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης, κυττάζων προσεχτικὰ τὸν μηχανικόν, πρέπει νὰ εἶνε ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος!

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἀπεχαιρέτησε τρυφερὰ τοὺς γονεῖς του, καταλυπημένους πού τὸν ἐδλεπαν νὰ ξαναφεύγῃ τό-

Ὁ Τώνης εἶχε κρυφθῆ ὀπίσω ἀπὸ ἕνα βράχον... (Σελ. 330, στ. α.)

Συνωμίλησαν ὡς δύο συνωμίται...

σον γρήγορα καί ἀνέβη εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ὅπου ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης εἶχεν ἤδη καθίσῃ ἀνέτως. Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ἐξεκίνησαν διὰ τὸ Μόντε-Κάρλο.

Χωμένοι μέσα εἰς τὰμάξι, ὁ Ἰβάν καί ὁ Τώνης ἐνθυμοῦντο περίλυποι ὄλα τὰ συμβάντα τῆς περιπετειώδους ἐκείνης ἡμέρας κ' ἐσυλλογίζοντο ὅτι ἦτο εὐτύχημα, ἂν τὸ ἐξηθνετισμένον λυγικὸν τοῦ Πρίγκηπος δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπε κάλιν νὰ ἐννοήσῃ εἰς ὄλην τὴν ἔκτασιν τὴν ἴεαν-συμφορὰν...

Τὸν ἠῦραν τῶντι βοηθισμένον εἰς τὴν μελαγχολίαν του, ἡσυχον καί ἄφωνον. Ὡς ἔαν τὸ πνεῦμά του ἐκυνηγοῦσε κάποιον μακρὸν ὄνειρον, ἀσύλληπτον, μόλις καί μετὰ βίας ἔλεγε χαμμίαν λέξιν, καί ἐπὶ τινος ἡμέρας μάλιστα δὲν ὠμιλοῦσε διόλου. Οὔτε τῷ εἶπαν τίποτε, οὔτε ἂν τῷ ἔλεγαν, θὰ ἐννοοῦσεν...

Οὕτως ἡ ὑπηρεσία τοῦ Τώνη, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐγίνετο εὐκολώτερα καί ὁ μικρὸς γκροῦμ εἶχεν ὄλον τὸν καιρὸν νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν μηχανικόν, τὸν ὅποιον δὲν ἀφινεν οὔτε στιγμήν.

Ἐν τῷ μεταξῷ, βλέποντες ὅτι ὁ Πρίγκηψ δὲν κατώρθωνε νὰ συνέλθῃ, οἱ ἰατροὶ διέταξαν ἔξαφνικὰ νὰ κάμῃ ἀμέσως καί δεῦτερον μακρὸν ταξεῖδι.

Ὅλα λοιπὸν ἠτοιμάσθησαν γρήγορα διὰ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἔπαιρναν καί τὸν Τώνη, διότι ὁ Ἰβάν δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ κάμῃ χωρὶς τὸν μικρὸν.

Ἄλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, συνέθη κάτι, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε σπουδαίας συνεπειάς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἦσαν ἀρχαί τῆς ἀνοιξέως, — ὁ Μάριος εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν, ἀκολουθούμενος μακρὸθεν ὑπὸ τοῦ Τώνη, ὁ ὁποῖος ἐπήγγαινε τοῖχο-τοῖχο, ἢ ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ δένδρα καί ἀπὸ κιάσκια ἐφημερίδων, διὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ὁ ἄλλος ἔξαφνα καί τὸν ἰδῇ.

Ὁ σωφφῆρ ἔφθασεν οὕτω, μετ' ὀλίγα λεπτά, εἰς τὴν λιθινὴν γέφυραν, ἡ ὁποία διασχίζει, περὶ τὰ μέσα τοῦ ὕψους τῆς, τὴν περιήρημον χαράδραν τῆς Σαιντ-Ντεβότ. Ἡ χαράδρα αὕτη, ὀνομαζομένη οὕτως ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὸ κατώτερον ἄκρον τῆς, καί ὀφειλομένη βεβαίως εἰς σεισμόν παλαιῆς, προϊστορικῆς ἐποχῆς, χωρίζει τὰς δύο πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν μικρὰν ἡγεμονίαν τοῦ Μοναχό, ἦτοι τὸ Μόντε-Κάρλο, τὴν πολυθρόνον κοσμοπόλιν μὲ τὸ πολυτελεῆς Καζινὸ τῆς καί τὰ μεγάλα τῆς ξενοδοχεῖα. καί τὸ κυρίως Μοναχό, μὲ τὸ βραχυδῆδες τοῦ ἀκρωτήριον, τοὺς ἡσύχους τοῦ δρόμου καί τὸ παλαιὸν τοῦ ἀνάκτορον μὲ τοὺς ὀγκώδεις πύργους.

Μικρὸς ρυαξὶ τρέχει εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας τῆς Σαιντ-Ντεβότ, εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ὁποίας εἶνε σκαλωμένα, ὡς φωλεαί, κομψαί ἐπαύσεις μὲ ἀνθοστόλιστα δώματα. Στενὸς δρομίσκος, ὁ ὁποῖος ἐδῶ κ' ἐκεῖ μεταβάλλεται ἀπὸ τὴν εἰς κλίμακα, ἀκολουθεῖ ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον τὴν χαράδραν καί καταλήγει, ἐν τῷ μέσῳ συστάδος πεπεραῶν, εἰς τὸ ὠραῖον βουλευθῆτον τῆς Κονταμίνας, ὅπου εὐρίσκονται τὰ κριβώτερα ξενοδοχεῖα τοῦ χειμερινοῦ αὐτοῦ κέντρου.

Εἰς αὐτὸν τὸν δρομίσκον εἰσῆλθεν ὁ

Ὁ πρίγκηψ Βόρις Ἰβανῶφ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν γέφυραν...

Μάριος, ακολουθούμενος πάντοτε υπό του μικρού γκρούμ, ο οποίος, διά να τον βλέπη χωρίς να βλέπεται, ήναγκάζετο να πηγαίνη σόρριζα εις τους βράχους.

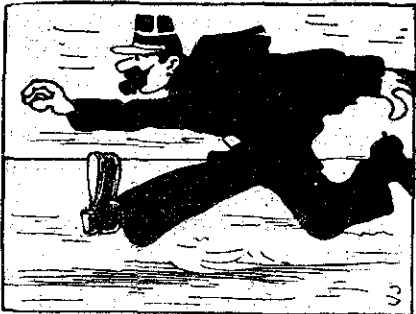
Ητο ή ξιτη ώρα της εσπέρας. Εύτυχως διά τον Τώνην, τόν σκότος πού ήρχιζε να εξαπλοῦται, τῷ επέτρεπε να πλησιάζη περισσότερο τον μηχανικόν και να τον παρατηρή εύκολώτερα.

Αμα έκαμεν αὐτός ὡς πενήντα μέτρα εις τόν δρομίτικον, εύρεθη ἔξαφνα ἀπέναντι ἐνός ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀνήρχετο. Ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος εἶχε κρυφθῆ ὀπίσω ἀπό ἕνα βράχον, τόν ἀνεγνώριζεν ἀμέσως: ἦτο ὁ πρίγκηψ Βόρις Ίβανώφφ. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγῶ, Κεφ. ΙΒ΄.]

α) Μαγική Εἰκών

Ὁ ἀπάχης πού εἶδμεν τήν ἄλλη φορά στό σπίτι, μέ τῆς φωνῆς τῶ νιοκούρη, πετάχθηκε στό δρόμο. Ἀμέσως τόν ἐκυνήγηεν ἕνας χωροφύλακας. Ἀλλά πού κρύφθηκε πάλιν ὁ ἀπάχης;

β) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπό τῆς Βασιλείσης των Ἀνθένων

Grid for the word game with letters ΟΝ, ΠΑΙ, ΘΟΣ, ΠΕΙ, ΚΟ, ΛΙΣ, ΝΑΥ, ΡΙΝ, ΠΟ, ΡΑΙ, ΕΥΣ, ΤΡΙ.

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

γ) Διά τούς Σαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπό τῆς Χρυσῆς Καρδιάς Q** s*-s*nt - m*rv**x - q** - *l - s* - m**ch*

Νάνχνωνῶσῃ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωανθήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαραίτητος ὑπό ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 39ου βήμμου

α.) Εἶφος, σπάθη, περίστροφον, τηλεβόλον.—β.) Un soupir vient souvent d'un souvenir.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 158ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Ἴδε φυλλάδιον 30, σελ. 243.]

- 1.—Εἰς τήν σελ. 237, στ. α', («Μικρός Ἀκλιτῶν») λείπει ἡ λέξις ἐπιλησίαζε.
2.—Εἰς τήν ἰδίαν σελίδα, στ. γ', λείπει ἡ λέξις συνήθεια.
3.—Εἰς τήν σελ. 238, στ. α', λείπει ἡ λέξις ἔδσαν.
4.—Εἰς τήν ἰδίαν σελίδα, στ. γ', λείπει ἡ λέξις κορυφές.
5.—Εἰς τήν σελίδα 239, στ. γ', («Ἡ Κλαμαία») λείπει ἡ λέξις φύλλα.
6.—Εἰς τήν σελ. 240, στ. α', («Ἀρπαγή τῆς Νηδίας») λείπει ἡ λέξις φθάσω.
7.—Εἰς τήν ἰδίαν σελίδα, στ. γ', λείπει ἡ λέξις χαράν.
8.—Εἰς τήν σελ. 241, στ. α', λείπει ἡ λέξις ἡμποροῦσε.
9.—Εἰς τήν σελ. 242, στ. α', («Τὸ Εὐρημα») λείπει ἡ λέξις μπάτσο.
10.—Εἰς τήν σελ. 243, στ. β', («Ἀλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις ἀπορία.
11.—Καί εἰς τήν σελ. 244, στ. α', («Ἀσκήσεις») λείπει ἡ λέξις φωτίζει.

Εἰκοσιπέντε λύσαι ἤσαν καὶ τὰς 11 λέξεις. Ὅλοι αὐτοὶ ἐδικαιώθησαν λοιπὸν νὰ πάρουν τὸ Α΄ Βραβεῖον ἐπειδὴ ὅμοιο αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ ἕνας, καθὼς ἄλλοι δύο τὰ Δεύτερα καὶ ἄλλοι τρεῖς τὰ Τρίτα, ἐκ τῶν 25 ἐκλήρωσαν 6, εἰς τοὺς ὑπολοίπους ἀπέμειναν τὰ Βραβεῖα, ἐξαιρουμένη δὲ τὸς λοιποὺς 19 ἰσοτιμίας τοῦ Πρώτου, μετὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἰσοτιμίων τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀύσεων. (Ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ΄. Σημειώσεις τῆς 8ης παραγράφου.)

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγριοβιολέττα

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κύμα τοῦ Ἰουνίου [15 Ε].—Λουκάς Σ. Ἀνδρονίκος [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Προμηθεὺς Δεσμώτης [15 Ε].—Φοῖνιξ [15 Ε].—Ἰωάννης Ζαγιαγιάρης [15 Ε].

Ἰσοτιμιοὶ τοῦ Α΄, με [15 Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀπόγονος τοῦ Καίσερος, Ἀνδρείωμος Κουραμπιές, Ἀλεξάνδρα Ἀλιβιζάτου, Ρεζεντά, Σ. Α. Καλοῦτσος, Ἀκτίς Ἡλίου, Χάρις, Εἰρήνη Α. Καραμπίνη, Ἐκπορθήτης τοῦ Βυζαντίου, Χαλασιὸς Κόσιου, Ἐγα Χιατάκι, Ἀδδα, Δ. Παπανικολάου, Ἄρμα τῆς Νίκης, Ἐλλην Νικητῆς, Μαρία Ι. Παπαϊωάννου, Μαρία Εὐσταθίου, Ἐλπίς τοῦ Γένους, Ἐρως τῆς Πατρίδος.

Α΄ ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον:) Μελαγχολία, Ψυχὴ, Ἀλιεὺς Μαργαριτῶν, Ἀπτερός Νίκη, Νέφους, Ὀνευρα π' Ἀλήθεψαν, Γυνθειωτάκι, Ψάλλον Ρυαῖ, Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, Ἐνδοξὸν Σούλι, Στεφ. Ν. Σαρρῖδης, Δέσποινα Α. Βαρελιζίδου, Χρυσὴ Καρδιά, Ἀνθοσπαρμένη Χίος, Ἡλιωβασιλεῖμα, Κόκκινος, Χαράλ. Χ. Νικολετοπούλου, Ἡρωικὴ Σάμιος, Τρικυμία, Μεγάλη Ἑλλάς, Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, Βόρειον Σέλας, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, Ἰωάν. Α. Πελεκάνος, Ἀθάνατον Κιλκίς, Κελαρῶν Ρυκίου, Ναυτικά τῶν Σπετσιῶν, Ἑλλην τοῦ 21, Χρυσούλα Στασινοπούλου, Παναγ. Σ. Κουβαράς, Τραγοῦν τῆς Δευτεριάς, Ἐγγλεζάκι, Ἐλένη Κοροναίου, Ὀνειρόδης Ἑλλάς, Ναυτικά τῆς Ἀθήνου, Καλλιτέχνης Φειδίας, Ἀρχιμήδης, Ι. Κ. Ἀναστασόπουλος, Ἀλήτης, Δ. Π. Βορροπούλου, Φωτεινὴ Γραφειάδου, Γ. Μ. Ρουσσάκης, Λούλα Γ. Μασκέτου, Φρειντῆς, Κλεάνθης, Μούσα Θάλας, Γ. Κ. Γεωργιάδης, Ἀπόλλων, Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, Ἀθάνατος

Βονακάτης, Στ. Ι. Μακρυμύγαλος, Παρραϊκὸς Διάβολος, Πατρίς τῶν Ἡρώων, Ζινέττα, Τιάγκος, Σείριος, Νεαρός Φιλόσοφος, Πηλεὺς, Μικρὸς Πρόσκοπος, Ποιμὴν τοῦ Ὀλύμπου.

Β΄ ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον) Δοξασημένιος Ρήνος, Τροπαίουχος Ἑλλάς, Ἑλλην, Ἐρως τῆς Ἐλευθερίας, Νικηφόρος Στρατηλάτης, Βουρὸ τῆς Μαγολιάσας, Μυστηριώδης Ἀμαζών, Ἐνωσίς τῆς Κρήτης, Στενημαχιωτάκι, Ἀυτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Μικρὸς Τζοκεῖ, Πατριὸς Βιομηχανός, Μικρὸς Σουλιώτης, Θεολογικὴ Παμβώτις, Ἀθ. Σ. Καρπίλης, Ἀμυρούλλης τῆς Παμβώτιδος, Πρόσφυξ, Βισμαρὶ τῆς Ἑλλάδος, Ἄντων. Ν. Παβέλλας, Τριανταφυλλάκι, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Τουρκομέριτης, Γ. Α. Γαλλάνης, Στυλιανὴ Ι. Γιαννουλά, Γεωρ. Μ. Βαλαφῆς, Φώτιος Ι. Καίρης, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Φρειδερίκο, Ἀύγουστος, Σοφία Ἐμ. Χατζιδάκη, Ποιήτρια Σακφῶ, Στεφ. Α. Καραῖος, Μυροσίη, Δάφνης Στέφανος, Πατάκι, Ἑλληνικὴ Καρδιά, Νησιωτοπούλα, Κυνηγέτις Ἀστειάς, Ἀφηρημένος, Δέσπω Θ. Σοφοῦλη, Ἐνν Σαμιωτόπουλο, Ἐμ. Ι. Νικολαεῖτης, Σάββον τῆς Ἐλευθερίας, Ἀνεμοστρόβιλος, Ἐνδοξὸς Κυανόλευκος, Ζακυνθινὸ Ἀκοργιάκι, Ἀγ. Α. Χρήστου, Π. Π. Ἀλιβιζάτος, Ὀλγα Μ. Ρουσσάκη, Ζακυνθινὴ Ναυτοπούλα, Πανούργος Ὀδυσσεύς, Ἐνδοξὸς Γαλλία, Ζλάφ, Σκαρπέλεψης, Κοκουροῦχο, Βλ. Γ. Μινώτος, Τρελλὴ Σανδοῦλα, Ἀρ. Α. Βαζούρας, Τρελλὴ Κορφατοπούλα, Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα, Βουλγαροφάγος Ἑλλην, Χρυσάλλης, Μαρῖεττα Σφοδρῶν, Ἐκπορθήτης τῆς Ἐπαύλου, Δέλα Χ. Φραγγιά, Μαρία Α. Γεωργακοπούλου, Πατριωτικὸς Παλμός, Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, Κοραλία Καστρίτου, Αἱματομένο Ξίφος.

Γ΄ ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον) Ζήτω ἡ Διάπλασις, Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Π. Α. Γρέξ, Ἦρος Βελισσαρίου, Κλεοπάτρα Κ. Κωνσταντινίδου, Θελυκὸς Διάβολος, Ἐδοξο, Μαγολόπουλος, Στ. Π. Μπαμπάκος, Μαρία Ι. Γεωργιά, Ἀστὴ τῆς Ἐλευθερίας, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Εὐχὴ τῆς Μάννας, Φρέξος, Γερμανόσις, Ἰουλίττα Τ. Καρακάλου, Αἶνος Γερουτικῶς, Ἐμ. Ν. Νυστεράκης, Μέλλον Φιλόσοφος, Ἀλεξάνδρος ὁ Μέγας, Ἡρωικὴ Κρήτη, Μαῖον Ζαζάμπα, Δημ. Α. Δεδιότης, Χρυσὴ Ἀκτίς, Ρωβῆρος, Κωνστ. Γ. Κατωγῆς, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Σαμιωτόπουλο Ματίνα Ι. Παρσκειῦ, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Διάττων Ἀστὴ, Χαρολ. Α. Διαπολίτης, Γεωργία Α. Βραχιωτῶν, Φιλάττη Ἑλλάς, Κ. Μ. Ζωγράφος, Ἐσημευμένη Κορφατοπούλα, Ἡρωικὸν Σούλι, Δ. Σουρῆς, Ἀκτίς Χαράς, Ζωή Π. Δέλου, Α. Κ. Βούλγαρης, Χρ. Μ. Χριστόφορος, Πλανήτης, Τύμβος τῶν Ἡρώων, Χαμόγελο τῆς Νίκης, Μόσσα Δ. Μπισση, Ἑλλην Στρατιώτης, Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, Λευτεριά στους Σκλάβους, Κατσιμάκι τῶν Ψαφῶν, Κόρης τοῦ Λουξεμβούργου, Ἑλληνικὴ Σημαία, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀνδρῆτον Κυπριοπούλο, Καρδιάς, Νικηφόρον Ξίφος, Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς, Ἀκτὴ, Τύμβος τοῦ Μαροκκίνου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) Ἦρος τῆς Ἐπαναστάσεως, Γεωρ. Ι. Λαφογιάννης, Ἐλένη Χρ. Σπλιτοπούλου, Ἦρος τοῦ Σουλιῶ, Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Ἄντ. Κ. Δουκαροπούλου, Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροδάκης, Μιχ. Α. Λαμπρινός, Θεοδ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Σκλαβωμένος Μικρασιατῆς, Μυγοχάφτης, Ἐκδικητῆς τῆς Ἐπαύλου, Π. Π. Καρανίκας, Λαρισσιῶν Ἀγκυθακί, Ὄρατον Ἑβελάκι, Ἀναστ. Χ. Λεμπέσης, Ἀλβέρτος Φρίντεμαν, Σοφία Ι.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α΄ Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.) Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδέτος: δρ. 3—Χρυσῶδες: δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος: 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχ. τελῶν: Ἀδέτος: δρ. 7—Χρυσῶδες: δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδέτος: δρ. 8—Χρυσῶδες: δρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τῆν 6 Σεπτεμβρίου 1916.

ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὡς τώρα, οἱ Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ἔκλειαν τὴν ἡν σελίδα κάθε φυλλαδίου. Ἐκτάκτως, σπανιῶτα, ἐδημοσιεύοντο εἰς ἄλλην θέσιν. Ἐπειδὴ ὅμοιο ἡ «Ἀρπαγὴ τῆς Νηδίας» πρέπει νὰ τελειώσῃ εἰς τὴν ὑπολειπόμενα ἔνδεκα φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου, —ἐπομένως εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιεύεται μεγαλύτερα συνεχῆ εἰς κάθε φυλλάδιον, —εἰς τὸ ἐξῆς οἱ Ἐβδ. Διαγωνισμοὶ μετατίθενται εἰς τὴν ἡν σελίδα, ὅπου τοὺς βλέπετε σήμερον. Ὅσακις δὲ ἡ β' σελὶς θὰ εἶνε πιασμένη μετὰ Συνεργασίαν Συνδρομητῶν, οἱ Ἐβδ. Διαγωνισμοὶ θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν 7ην, πρὸ τῆς Ἀλληλογραφίας.

Τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, καὶ πάντοτε, διότι ἡ παρουσιασθεῖσα ἀνάγκη ἔδειξεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κανένας φραγμὸς εἰς τὴν συνέχισιν τῶν μυθιστορημάτων, ἐπομένως οἱ Ἐβδ. Διαγωνισμοί, οἱ ὁποῖοι ἡμῶν ποτὶ τὸν ἔρανον τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὰς τελευταίας καὶ μετὰ μικρότερα στοιχεῖα, θὰ εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς καινοτομίας τοῦ 1917.

Χαριτωμένα πράγματα μοῦ γράφει σήμερον τὸ Γυνθειωτάκι. Κατ' αὐτὰς ἔτυχε νὰ διαβάσῃ τὴν αὐτοβιογραφίαν τοῦ Κοραῖ τοῦ ἔκαμε δὲ τὴν ἐντύπωσιν ἡ εὐφορία, ἡ πολυμάθεια, ἡ εὐγένεια, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός, ὥστε ἀπεφάσιεν ἀμέσως νὰ τὸν μιμηθῆ. Ὅχι βέβαια διὰ νὰ τὸν φθάσῃ—αὐτὸ, λέγει, δὲν τὸ ἐφαντάσθη ποτέ, —ἀλλὰ διὰ νὰ μῆθῃ καὶ αὐτὸς ὅσα εἴμπορεῖ ἐξαρκῶν προπάντων ὅλην τὴν ἡλικίαν. Καὶ ζήσους τε ἔμαθε πρῶτα—πρῶτα; Κολόμπε! Καὶ ἄλθιμα, γὰρ νὰ μῆθῃ κανεὶς κολόμπε, χρειάζεται ἐθελοντα. Πρέπει πρῶτα—πρῶτα νὰ θῆλῃ νὰ κατανοήσῃ τὸν φῶδον τοῦ. Αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὸ Γυνθειωτάκι, πού ἐφοβέτο πρῶτα καὶ δὲν ἤθελε νὰ κολυμπήσῃ οὔτε

μετὰ κολοῦθες. Ἀλλὰ ἔφαρνα ἄλλαις ἰδέαις, περικάλειε τὴν μαμὰ του νὰ τοῦ νοικιάσῃ κολοῦθες καὶ ἔπεισε γενναίως εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀς τὸν ἀρίσωμεν νὰ μᾶς τὰ διηγήσῃ ὁ ἴδιος: «Ἀρχίζω νὰ κολυμβῶ μετὰ χέρια, μετὰ πόδια, καὶ μετὰ τὴν γλῶσσά μου ἀκόμα, καὶ παραδόξως δὲν πνίγμαι, ἂν καὶ τὰ κύματα πού σηκώνω, μποροῦν νὰ πνίξουν ὑπερκακέτω... Ἐνθουσιασμένοι ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν, ἀποφασίζω καὶ περὶ τῆς κολοῦθης καὶ ἀρχίζω νὰ κολυμβῶ μόνος... Ἐνωσεῖς, ὅτι μετὰ τὴν δευτέραν πλεῖστα ἐβουθυσθῆν ὡς ὑποβρύχιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν κατάδυσίν μου, ἐξακολουθῶ νὰ κολυμβῶ καὶ νὰ ἀναστατώνω τὸν κόσμον. Καὶ ἡ μαμὰ μου πού ζεῦρε χάριν ποίας ἰδέας ἀπεφάσιε τὸ μέγα(!) αὐτὸ τόλμημα, μοῦ λέγει πεπαισμένη ἀπ' τὰ γέλια: «Παῖδι μου, ἂν δὲν ὀμοιάσῃ τὸν Κοραῖ, πάντως θὰ φθάσῃ τὸν Κανάρη!» Ἀλλὰ ἂς γελᾷ ὅσο θέλει ἡ μαμὰ μου, καὶ ἐγὼ τὴ δουλεῖα μου!»

Χαίρω πολὺ, Ἀνδρομένε Κουραμπιέ, πού μετὰ τὰς ναλαῖς εἰδήσεις πού ἔλασες, ἦλθεν ἡ καρδιά σὺν τὸπο τῆς καὶ ἔλασα πάλι ἐνὰ ἀπὸ τὰ καλά γράμματά σου. Ναι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεπλάθωμα πού μοῦ ἔκαμες καὶ διὰ τὴν συντρέξαν πού μοῦ ὑπόσχεσαι.

Ἡ Τρελλὴ Κορφατοπούλα, —πού τῆς εὐχομαι περαστικά, —μέ παρακαλεῖ νὰ προσφέρω τὰ συχαρητήρια τῆς εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀνθομένην Βαμβακίαν καὶ νὰ τῆς πῶ, ὅτι «ὄλοι αἱ πνευματικαὶ τῆς φιλαὶ τῆς εὐχονται νὰ εἶνε εὐτυχῆς εἰς τὴν ἡν τῆς ζώην».

Πατρίς τῶν Ἡρώων, ἔγω ἀκόμη ἐναδὺ ποιημάτων σου, ἐγκριμένα πρὸς δημοσίευσιν. Ἀλλὰ τί πταίω, ἂν δὲν τὰ εὐνόησον ἀκόμη ὁ κλήρος; Αὐτὸν τὸν καιρὸν εἶχα ἀφθονίαν καὶ ἔτσι εἶδες πολλὰ καὶ διάφορα. Καὶ βέβαια πού δὲν πρέπει νὰ ποιοθεύσῃ, ὅσακις βλέπει Σελίδα χωρὶς ἔργον σου. Στέλλω καὶ ἄλλοι, καὶ μπαίνουν στὴν κληρωτῖδα καὶ αὐτοί...

Ἡ Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος μοῦ γράφει: «Τὸ θέατρον μας ἐπῆγε πού καλὰ. Ἐσθῆσαμεν μίαν σκηνὴν ἀπὸ καλὰ μίαι εἰς τὸν κήπον μας. ἡ ὀπλοὶ ὀνομάσθη Διάπλασις, καὶ ἐπαίξαμεν πρῶτα τὴν «Κυρία Πασοκρέμα» καὶ κατόπιν τὸ «Τὶ ἔγενε ὁ Ἀλάγος». Καὶ αἱ δύο κομωδία ἤσαν πολὺ. Ἡ μῆτέρα μου μάλιστα τὸσον ἐνθουσιάζεσθαι, ὥστε μοῦ ἔδωκε ὀκτὼ δραχμάς, διὰ τὴν συνδρομὴν μου τοῦ 1917!» Πολὺ ὄρατα!

Μὲ λύπην μοῦ ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μου συνδρομητριάς Μαρίας Π. Βλάχου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ παραγγώρησῃ τὸς τεθλιμμένους γονεῖς καὶ ἀδελφούς.

Ὁ Δοξασημένιος Ρήνος μοῦ γράφει, ὅτι ἡ ἐρορτὴ τοῦ Σπυλιόγου των ὤρεσθῃ διὰ τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ προσκαλοῦνται ὅλα τὰ μέλη νὰ παρευθῶσιν. Ἡ ἐρορτὴ θὰ εἶνε ἕνα εἶδος garden party, θὰ χορεύουν, θὰ τραγουδήσουν, θὰ παίξουν μουσικὴ καὶ θὰ βγάλουν ἕνα λαχάρον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων πρὸς 50 λεπτὰ ὁ ἀριθμὸς. Ἐρχομαι ἐπιτυχίαν.

Τὸ εἶπα, Ἑλλην, ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Κρητογραφικοῦ κῆπος ὀδοκῶν, διὰ νὰ μῆ τὸν λύσουν ὅλοι, πού τότε βέβαια δὲν θάξινε. Ναι, ὁ κ. Φαίδων ἐνθυμεῖται πάντοτε τὸν πατέρα σου, μετὰ τὸν ὅποιον συνεδέετο φιλικῶς ὅταν καὶ οἱ δύο ἦσαν φοιτηταί. Νὰ τοῦ πῆς ἐκ μέρους τοῦ πολλὰ χαρητῖματα.

Ἡ Ὀρεινὰ ἀπορεῖ πῶς, ὅφου ὁ προηγούμενος διαγωνισμὸς λύσεων ἦτο 156ος, ὁ τωρινὸς εἶνε 160ός. Ἐχει δίκηρον. Ἀλλ' ἂς μῆθῃ, ὅτι δὲν ἀριθμοῦνται χωριστὰ οἱ Διαγωνισμοὶ τῶν Ἀύσεων, ἀλλὰ ὅλοι μαζὶ οἱ Μεγάλιοι λεγόμενοι Διαγωνισμοί. Καὶ μεταξὺ τῶν δύο τελευταίων Διαγωνισμῶν Ἀύσεων, παρεπέσαν τρεῖς ἀκόμη ἄλλοι (Ἀσκήσεων, Διηγήματος, Λευκῶν λέξεων) μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς 157, 158 καὶ 159.

Ὁραῖος ἐπιτολόγος μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀστὴ τῆς Ἀδῆς,

Αυτοκρατορία του Βυζαντίου, Βύρων, Εγγενης, Γαπόνης, Βοσκοπούλα των Άλπεων, Βουλγαρομάχος Έλληνας, Έλλάς του Βενιζέλου και Μεσοημιακή Ακτή. — Εξετέλεσα τὰς παραγγελίας των και τού; ευχαριστώ όλους για τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν τὴν εβδομάδα έλαβα τὰ εξής: «Φύσις». — Σ.Σ.Σ. — «Πεταλούδες: και φύς». — «Στόν Αντροπή». — «Τι θέλει ὁ κόσμος». — «Η έλπίς». — «Φιλόσοφοι». — «Κωμικοτραγική αγωγή». — «Προσκύνημα». — «Ναυορίσματα». — Παιδικὰ Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ἢ ἀναγνώσται, ἀν δέν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαίωματος δε. 1. Τὰ εγκρίσιμα ἢ ἀναγνωσιμα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἢ ἠλικιών εἰς ἀγρία, και ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορσίταια. Νέα ψευδώνυμα: «Ἑλληνικὸν Στέμμα ἄ. (ΑΑ). Μιμόζα, κ. (ΜΑ). Ἑθνικὸν Ἑγερτήριον, ἄ. (ΣΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν. — ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας (0) με Λάττον τοῦ Βενιζέλου, Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἐνδοξὸν Γάλλιον, Ἀθάνατον Βοναπάρτην, Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Φιλελεύθερον Κοῖτην, Ἐρωτὰ τῆς Ἐλευθερίας, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ἰτίαν, Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου. — ἡ Αἰολικὴ Κιθάρα (0) με ὅλα τὰ βιολιά και μουσικούς. — ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά (0) με Ἰσραὴλόν Κεφαλλονίτην, Νικητὴν τοῦ Μάγνη, Νησιωτοπούλαν. — ὁ Φοῖβος (0) με Φούλαν Δοξαμένον Ρήνον, Βύρωνα, Μικρὸν Τζόκεϋ, Λόζαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Τέλλον Ἄγραν, Μαριαν-Δολφες. — τὸ Ἑθνικὸν Ἑγερτήριον (0) με Ἰπέα τοῦ Θανάτου, Ροβύρον, Μενεξεδέμιο Μπουκετάκι. — ἡ Βουλγαρομάχος Ἑλληνας (0) με Τέλλον Ἄγραν, Πατρίδα τῶν Ἠοῶν, Βύρωνα, Αυτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος (0) με Βοσκοπούλαν τῶν Ἄλπεων, Νερό τῆς Αἰθίης, Ἐγγενη Ἰαπόννη, Στενηματωτάκι. — τὸ Παμπλόρηο Δαβολάκι (0) με Ἡρωικὴν Ὑδραν, Μικρὸν Τζόκεϋ, Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ροβύρον, Κένον, Μελαγγόλλαν, Ἀνεμώνην, Χρυσανθῆν. — ἡ Βοσκοπούλα τῶν Ἄλπεων (0) με Ἰσραὴλόν Κεφαλλονίτην, Σεντενμένον Γυμνασιόπαιδα, Σανθὴν Πεταλούδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους τῆς: Τιάδρον (ἑλαδα, ευχαριστώ) Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων (θὰ προσπαθῶ) Κ. Σουρ. (καλὴ ἡ ἰδέα σε, ἀλλὰ τώρα, με αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας, δυσεκτέλεστο; ἀργότερα, ἀν ἠσυχάσουν τὰ πράγματα, κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ) Αἰματομένο Σίτρος (εἶδες, ὅτι ἔτυχε ἀπαντήσεω;) Φιλελεύθερο Προσφυγάκι (πολὺ εὐμορφή ἢ ἀκροστιχίς τῶν ψευδωνύμων, ποῦ τὰ ἔβαλε ὥστε νὰ ποτελοῦν τὰς λέξεις: Χαίρε Διάπλασις, Ζήτω ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν. ἢ κριμα ποῦ δέν ἐπιτρέπει ὁ χῦρος νὰ τὴν δημοσιεύσω) Ν. Μαλαγ. (χάρης λύσεων ἐστάλη; ἀλλὰ, πολὺ περιεργόν! Σὺλλογὴ σου δὲ ἐλφθή) Γλυκὸ Ὀνειρῶν (οἱ στίχοί σου ἀρετὰ καλοί! ἀλλὰ σοῦ χρειάζεται ἀκόμη ἀκρίβεια;) Μυροῖνην (πολὺ εὐμορφή ἀὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχουν οἱ μεγάλοι! ἐφόραξα μάλιστα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν περικομμένην ἑβδομάδα, νὰ τὸ δημοσιεύσω ἀλλὰ δυστυχῶς, ὅστε σήμερον δέν μένει τόπος;) Παιρικὸ Ναυτόπουλο (ἔστειλα) Πειραικὸν Διάβολον (ὁ καίμενος ὁ μπαμπᾶς! εὐχομαι περαστικά) Παῦλον Α. Γο. (ἑλαδα, ευχαριστώ) Χρυσανθῆν (ἔστειλα) Ἀλ. Φοῖφ. (ἔστειλα) Ὑπὲρ Πατρίδος (ναί, θὰ δώσω μεγαλειότερον φέτος προσομίαν; εἶδες, τι ὄρατα εἶνε τώρα ἢ Ἄσπραγῆ τῆς Ναδίας;) Π. Σ. Χατζ. (ναί, ἐπιτρέπεται) Μελαγγόλλαν (πάλι καλά ποῦ

γλυτώσατε με τὸν φόβον) Ἀντώνιον Ν. Π. (ἑλαδα, ευχαριστώ) Ἀμαυλλίδα τῆς Παμβώτιδος (ἑλαδα, ευχαριστώ) Ἡρώα τοῦ 1913 (ποῦ συγγαίρεται τὸν Βύρωνα και τὴν Ἰδιότροπήν διὰ τὰ ποιήματά των) Χρυσολλίδα (ὁ δημοσιευοῦν γρήγορα) Σουρ. Θ. Κουρ. (ευχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις και περιμένω) Ἐνδοξὸν Κυνόλεονον (ἐγάρθια συλλυπητήρια ἑλαδα ευχαριστῶ) Ἰπέα τοῦ Θανάτου, Ἀειδέο, Ψυχῆν, Ἐνα Σαμουτόπουλο, Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, κτλ, κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλαδα μετὰ τὴν δευρ. Σεπτεμβρίου, ὑάπαντῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου

524. Δεξιόγραφος

Δένδρον πολυάκρονον τὸ πρῶτόν μου, Τὸ δεύτερόν μου μετοχή, Τὸ τρίτόν μου πάλσι ἐνδοξός, Σὲ μακροσμένη ἐποχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρος

525. Συλλαβογράφος

Τρία γράμματα και ἕνα Βάλε, λῦτα, στή σειρά Και ἴσοιαν ἀρχαία Θὰ μὰς κἀνῃς, μιά χαρὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

526. Στοιχειογράφος

Κάθε μιά νοικοκυρούλα Εἰς τὸ χέρι πάντα τὸ ἔχει. Μέση, κεφαλὴ τοῦ ἀλλάζει; Περπατεῖ, ἀλλὰ δέν τρέχει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα

527. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ρῶ και βάλε Δέλτα Και θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό, Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου, Τῆς Ἑβρώπης ποταμό.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βουνὸ τῆς Μανωλιώσσης

528. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ Ἀπόστολοι. * * * = Πρῶτοις. * * * * = Μεγάλῃ νῆσο; τοῦ Αἰγαίου. * * * + * * * = Ποταμοί τῆς Ἑλλάδος. * * * * + * * * = Δημοκρατία τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκλαβωμένου Μικρασιάτου

529-533. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός, γράμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνω ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις: Δάσος, λάρος, μέρος, βάρος, πῖλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος Σεραιώτου.

534. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Κοινὸν ἐπίθετον. 217678 = Δέν τονίζεται. 3261714 = Ἐπίρρημα. 4378 = Εἶδος ποιήματος. 56576 = Ὄστυον τοῦ κρανίου. 6278 = Ὄκνο; Θεοῦ. 75678 = Τονετικό. 82658 = Τεράμιον ξύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ Μίην Β. Λαοδικου.

535. Ποιικὴ Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, και ὅτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Ὀμηρικὸ; βρασιλεύς; 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Νῆσο; τοῦ Αἰγαίου. 6, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριελλῆς Κορηφιατοπούλας

536. Φωνηεντόλιπον

Ζν-μν-πν-πὸν-δ-μκρζ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλλήνος

537. Γρίφος

+α) ἵνα κ' ἔχει ραχὴ Ν. Ἐστάλη ἀπὸ Μίαν Τριελλοῦλαν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 και 28

337. Κεφαλληνία (Κεφαλή; νῆ; α.)—338. Καίσι (κᾶ, ἰ, σι.)—339. Κανδύλιον-Μανδύλιον. 340. ΝΕΡΩΝ 341. Ἡ Γλώσσα μὴ πρὸς τὸν τῶν. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τῆ; ἀνω ἀριστερᾶς γωνίας κ' ἔξακολουθεῖ διαγωνίως.)—342. Ὅτι και οἱ δύο ἔχουν δίχτυ. —343-347. Διὰ τοῦ Ρ: Ροῖμη, Πύρρος, Πάρος, Ρήγος, ροῦς.—348. ΦΑΙΔΩΝ, ΣΙΦ. ΝΟΣ. (ΦωΣ, Α) Ἰλαρνασσός, ἸαΦεθ, Δένια, Ωρολόγιον, Νύσσα.)—349. Ἐρδ' ἀγαθόν.—350. Πᾶσι; ἄν κόσμος; ἴσθι. (Πεσοῦ, Κῶς-μτ ὡ; εἰ; θῆ.)

351. Πρόλογος (πρό; λόγος.)—352. Ἀμφίον-ἄμφιον.—353. Ἄσρη-Ἄσρη.—354. Λύσι; - Λυσιᾶ; - Λυσιᾶ;.

355. ΘΑΛΕΙΑ 356. ΘΑΣΟΣ ΑΘΗΝΑ ΛΕΡΟΣ ΔΗΤΩ ΣΥΡΟΣ ΕΝΩ ΡΟΔΟΣ ΑΙ ΣΑΜΟΣ Α

357. Ἡ δὲ προφάνεια προσέχει τῶν καιῶν. (Ἡ ἀνάγνωσις, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερᾶ, κατὰ στίχους.)—358-362. Διὰ τοῦ Μ: μαῖρος, μῦθος, βῆμα, βραῖος, δμοῦ.—363. ΣΙΠΑΡΗ (Σκῆτος; Πτωχός; Ἀπομακρύνομαι, Ράπτω, Τελευταίος; Ἡτα.)—364. Ἄδωρα ἔχθρων τὰ δῶρα.—365. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό, (Μὴ δις ἐπὶ τὸ ἀρ-τό.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 31 Ἀυγ.-6 7)βρίου.

ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Νίνα θ. Καράωστα, Κ. Α. Θεοδῶς, Β. Γ. Τσακίρης (βί), Ὀκτα Χιδήρογλου, Ἐστῆ Γ. Καρδαράς, Ἰωάν. Θ. Μάρα, Ν. Γ. Πόθος. ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Α. Καβαβιάδης. ΒΟΛΟΥ: Ἄνδρον. Ζ. Καψουράκης. ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Λυον. Γ. Βερεθόπουλος (βί), Ζαχαρόφ Βερεθόπουλου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νυστεράκης. ΙΘΑΚΗΣ: Θεολογὸς στέλεχος λύσεων. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λούτζα Κορίνα, Φερωντῆ Δ. Τσουκανέλη. ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Κακετανάκης, Α. Θεοδοσιου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φιλόσοφος, Κ. Α. Μαρτίνης, Κανόνι τοῦ Κιλίς, Β. Σπ. Τρῶφος, Α. Γαλατσῆς, Ἀντωνιάττα Κ. Καίτα. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Μίνα Α. Κέροντζῆ.

ΛΙΜΝΗΣ: Γε. Α. Λαζαράκης, Μαρία Α. Λαζαράδου, Γ. Α. Λαμπρόν, Α. Γ. Χατζῆς, Α. Δ. Λαμπρόν. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης, Δοξαμένον Στέμμα.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Θο. Γ. Γεωργιάδης. ΠΑΤΡΩΝ: Νάκοσος, Γ. Γ. Μαρκέτος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἄγγελος, Γ. Γ. Σαηλιόπουλος, Γ. Ε. Παπᾶς, Σ. Π. Παπᾶς, Α. Π. Μαστορογιάννης, Α. Μαζαράκης, Σπ. Μαύτας, Ἀδ. Μορδάνος, Α. Θαλασσινός, Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος. ΠΥΡΓΟΥ: Α. Γ. Καμπάνης, Α. Γ. Σαματιπούλος. ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχαηλίδης, Γ. Γ. Καλομενόπουλος, Γ. Μ. Βαλαχῆς, Μ. Β. Σαφῆς, Χ. Ε. Βενεζέρος, Ν. Γ. Σιγανός, Ἐδῶν. Ν. Πετρογιάννης.

ΣΕΡΒΟΥ: Θ. Ν. Σχίζας. ΣΥΡΟΥ: Α. Ἐλ. Δάρος, Ν. Ἐλ. Δάρος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξῆ. ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Ἀντωνιάδης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Χ. Ασπιόσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐπέδθησαν εἰς τὴν Κληρονομία και ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ι. ΒΕΡΡΟΠΟΥΛΟΥΣ ἐν Ζατούνη, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΛΑΜΠΡΟΥ ἐν Αἰγινή, και ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΙΓΑΝΟΣ ἐν Ρεθύμνη, οἱ ὅποιοι ἐνεργώσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

Table with 3 columns: Subscription rates (Εσωτερικὸν, Ἐξωτερικὸν), Publication info (ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ), and Price (ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐσένα, τοῦ φώναζε· και τί ἐνόμισες; ὅτι κόντεψα νὰ φαγωθῶ ἐγὼ και οἱ μαῦροί μου ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου φίλου μου, τοῦ γιατροῦ Περὲξ, γιὰ νὰ σάφισω νὰ σὲ ξαναγραπώτῃ σὲ σαραντακτῶ ὥρες, ὁ χαριτωμένος σου γαμπρός; —Μὰ, κύριε Ἀλθαράδο... —Σιωπῆ! Δέν ἀκούω τίποτα! Τὰ παιδιὰ δέν γυρίζουν μόνον τούς γρούς ἐξένους τόπους, ὅταν μάλιστα ἔχουν τέτοιους συγγενεῖς...

—Ναί, ἔχετε δίκην...ἀλλὰ θὰ ἐπροτιμοῦσα... —Τὸ ξέρω!.. θὰ προτιμοῦσες νὰ πᾶς κάλι νὰ γυαλίξης παπούτσια στὸ Ρίο, γιὰ νὰ βρεθῆς καμιά ὥρα, σὲ κανένα δρόμο, μοῦτρο με μούτρο με τὸ κ. Ἀγκλάς. Ναί, καλὴ ἡ ἰδέα, δέν λέγω... Ἐχω ὁμως κ' ἐγὼ τὴ δική μου ποῦ

«Καλέ, σὺ ἐδῶ;» (Σελ. 334, στ. α')

εἶνε καλλίτερη και θὰ σοῦ τὴν πῶ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Μπροστὰ σὲ τέτοια ἐπιχειρήματα, ὁ Ἐρρίκος δέν μπορούσε πιά νὰ ἐπιμένῃ και, χωρὶς πολὺν κόπο, δέχθηκε τὴν φιλοξενία τοῦ νέου προστάτη του, περιμένων νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ περίφημον σχέδιο, ποῦ ἔμελλε νὰ ἐπιφέρῃ, —γι' αὐτὸ δέν εἶχε καμιά ἀμφιβολία, —τὴν ὀριστικὴν ἴτηα τοῦ Ἀγκλάς.

Πῶς μπορούσε, τῶνόντι, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ τόσο δυνατός, τόσο πλούσιος, τόσο δραστήριος, νὰ μὴ νικήσῃ ἐν τῆς τέλος τὸν κακοῦργο; Ὁ Ἐρρίκος δέν εἶχε παρὰ νὰ περιμένῃ. Κ' ἐπερίμενε χωρὶς μεγάλη ἀνημονοησία, γιὰ τὴν ζωὴ ποῦ ζούσε τώρα στὸ Ρίο, με τὴν Κολέττα και με τὸν Ἀλθαράδο, ἦταν πολὺ ευχάριστη.

Ὁ Βραζιλιανός, ποῦ εἶχε νὰ φροντίσῃ τώρα γιὰ κάποιες δικές του δουλειές, νὰ γοράσῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα γεωργικῆς μηχανῆς κ' ἄλλα χρεωτάδα γιὰ τὸ κτήμα, παρέδωσε τὰ παιδιὰ ἐντὸν Ἀνρική, με τὴν διαταγὴ νὰ τὰ διασκεδάξῃ ὅσο μπορούσε. Ἐγύριζαν λοιπὸν ἔξω ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα. Ἡ Κολέττα ἦταν τώρα κατενθουσιασμένη με τὸ Ρίον Ἰανέιρο. Κ' ἐνθὴ τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τὸ εἶδε, δέν τῆς ἄρεσε καθόλου, τώρα δέν ἔπαυε νὰ ἐκθειάζῃ ὅλα τὰ βραζιλιανὰ, ἀπὸ τὰ φαγητὰ και τὰ γλυκίσματα, ὡς τούς περιπάτους και τὰ πανηγύρια.

Ἐννοεῖτε τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Ἡ Κολέττα δέν ἀνησυχούσε πιά γιὰ τὴν τύχην τοῦ μικροῦ τῆς φίλου Ἐρρίκου. Ἐκτὸς τούτου, παντοῦ ὅπου πῆγαινε, τὸν εἶχε μαζί τῆς, ἐντὸ πλευρὸ τῆς. Κι' αὐτὸ ἔφθανε γιὰ νὰ βρεῖσκη τώρα ἡ μικρούλα θαυμάσιον, ὅτι προτῆτερα τῆς κάθονταν ἐντὸν στομάχῃ.

Ἡ Κολέττα λοιπὸν ἦταν τώρα εὐτυχισμένη. Γελοῦσε, ἔτρωγε με ὄρεξι, εἶχε κόκκινα μάγουλα

«Ἀφίσι με κτήνο!» (Σελ. 334, στ. 6')

και ψήλωσε τρία ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἔς ἕνα μῆνα. Ὁ Βραζιλιανός τῆς μαμπαῖς ἦταν καταχαρούμενος γι' αὐτὸ κ' εὐλογοῦσε τὴν ὥρα ποῦ ἀποφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τολμηρὴ ἐκείνη ἐκστρατεία. Νά, τώρα εἶχε δύο παιδιὰ. Γιὰ τὴν Κολέττα και τὸν Ἐρρίκο τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ πολὺ και συχνὰ τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύριζε ἐντὸν ξενοδοχεῖο κ' εὐρίσκε τὴν Κολέττα με τὸν φίλο τῆς στὸ σαλόνι, σάν φρόνιμα ἀδελφάκια, νὰ γράφουν ἢ νὰ ζωγραφίζουν ἔς ἕνα τετράδιο, ἐσυλλογιζέτο με συζήτησι:

«—Τώρα ἡ οἰκογένειά μου εἶνε σωστή. Ἐνα κορίτσι κ' ἕνα ἀγόρι. Λαμπρά!»

Ἐτσι ζούσαν, εὐτυχισμένοι ὅλοι, ὅταν μιά μέρα, ἡ Κολέττα ἐπῆγε μόνη με τὸν Ἀνρική νὰ φωνίσῃ ἔς ἕνα μαγαζὶ τῆς ὁδοῦ Οὐδίντρο. Ὁ Ἐρρίκος δέν τούς συνώδευε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ τὸ Πορτογάλος εἶχε φοθηθῆ μὴ πως ἔς ἐκείνο τὸ πολυσύχναστο μέρος τῆς πόλεως, τὴν ὥρα ποῦ ὄλος ὁ κόσμος εἶνε ἔξω, ἤθελε ἀπαντηθῆ με τὸν γαμπρό του. Καὶ πραγματικῶς, ἡ προ-